

[Pürschel.]

Han paaviser, at det Statsregnskab for 1901—02, som Venstre roste sig saa meget af, vel var underskrevet af Hage, men det hvilede paa det sidste Højreministerium, og hvis nogen skal have Æren for det store 20 Mill. Kr.s Overskud paa dette Statsregnskab, er det Højre. Og han sagde:

„Men der er andre Forhold, man ikke kan se bort fra, det er disse uhyre ekstraordinære Skatter, som er blevet paalagt Befolkningen i de 7—8 Aar til kolossale Beløb.“

Han paaviste senere, at der var indkasseret 220 Mill. Kr. i forhøjede Skatter. Hvem var nu denne Taler? Var det en Højremand? Nej, det var saamænd Hans Nielsen, hvis Liv var fuldt af Snak, og som til Straf fordømtes til at snakke Stauning Tak. Men dengang havde det ærede Medlem altsaa en anden Opfattelse af de afgaaende Højreministerier og de tiltrædende demokratiske Ministerier, og mange af de Svøbeslag, han da lod hegle ned over de arme Venstreministerier, rammer jo Slag for Slag den nuværende højtærede Finansminister.

Det ærede Medlem sagde ogsaa til Statsministeren: Du skal ikke være bange — naturligvis i parlamentarisk Form. Hvem siger man nu det til: Du skal ikke være bange! Siger man det til en Sejrherre? Det er der jo ingen Grund til. Nej, man siger det til en Mand, der skal opereres eller til en lille Dreng, der skal ud i Mørket og frygter, hvad der kan møde ham, og det nytter ikke, at det ærede Medlem staar og siger det til den højtærede Statsminister og søger at opmuntre sine Partifæller med at sige, at man skal ikke være bange, for de er bange, det føler man jo paa mange af deres Handlinger, men klarest viser det sig i deres Forhold til den konservative Ungdom. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fandt en Trøst i de mange Smaapartiets Opstaaen. Det vidner kun om megen Kortsynethed, thi hvad er disse Partier Udtryk for? De er Udtryk for, at de danske Vælgere i vidt Omfang er paa Vandring bort fra de Partier, hvor de hidtil har været, og som de hidtil har følt sig knyttet til, fordi de føler, at hele det System, vi er inde i, ikke lader sig opretholde i Længden. Det er det, alle de mange Partier er Udtryk for, og derfor skulde det ærede Medlem hellere betragte det som et ondt Varsel end betragte det som noget, han skulde glæde sig over.

Det er ogsaa betegnende, hvor heftigt Kampen staar om Ungdommen. Selv Det radikale Parti har jo ment at have en Op-gave der og har begyndt Udgivelsen af et

Børneblad. Den højtærede Justitsminister har deri skrevet en Artikel, af hvilken jeg kun skal citere 3 Linier:

„Den Ungdom, som vil følge den radikale Fane, maa altid være sandhedssøgende.“

Dette betragter jeg som en Opfordring til at læse „Politiken“, thi dette Blad kan den sandhedssøgende roligt læse Aar efter Aar — der er ingen Fare for, at han skal holde op, fordi han har fundet det, han søgte!

Saa har man jo sat Angrebet ind imod den konservative Ungdom, og blandt Angriberne var jo ogsaa det ærede Medlem Hr. Rager, der efter de mest anerkendte Metoder begyndte omtrent saaledes: „Gud, har de hørt, Madam Sørensen, hvad man siger om Hr. Hansen. Man kan ikke tro det, det kan jo ikke være rigtigt, men paa den anden Side, man ved jo aldrig, hvad man skal tro. Men jeg siger: Bare ikke mine Ord igen, Gud bevare min Mund!“. Dette er jo Metoden, som allerede de gamle Latiner ramte saa rigtigt, da de sagde: *calumniari audacter, semper aliquid haeret*. (Afbrydelse: Det forstaar vi ikke.) . . . Det gør det ærede Medlem Hr. Rager heller ikke, derfor oversætter jeg det straks. Det betyder: Bagvask kun trækt, der hænger altid noget ved. Det er den gamle Erkendelse af, at man bagvasker jo aldrig forgæves, for Dementierne — ja, de har jo altid lidt vanskeligere ved at naa frem.

Det er jo for øvrigt det samme Motto, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch kunde sætte over sin Kamp mod de frivillige Korps. Jeg skal ikke opholde mig længe ved dette Emne. Siden vi sidst debatterede det, er der i „Berlingske Tidende“ fremkommet en Udtalelse fra den kommanderende General, der overensstemmende med, hvad der ved en tidligere Lejlighed er blevet sagt fra vor Side her i Tinget, peger paa, at de frivillige Korps efter eget Ønske i deres Overenskomst med Ministeriet har en Passus om, at de i Tilfælde af indre Uroligheder skal aflevere deres Vaaben — kan gøre det og skal gøre det —, og en Udtalelse fra den kommanderende General om, at der selvfølgelig aldrig vil blive Tale om at bruge disse Korps under indre Uroligheder. Dermed maa formentlig Talen om disse Korps som politiske Korps høre op.

Men ganske vist, jeg forstaar, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch vender sig imod dem med Voldsomhed, thi den Aand, som findes i disse Korps, er en helt anden end den, han ønsker indpodet i den danske Ungdom. Dette, at man gaar ud og siger til nogle unge Mennesker: I skal